DEN YPPERLIGSTE VEJ

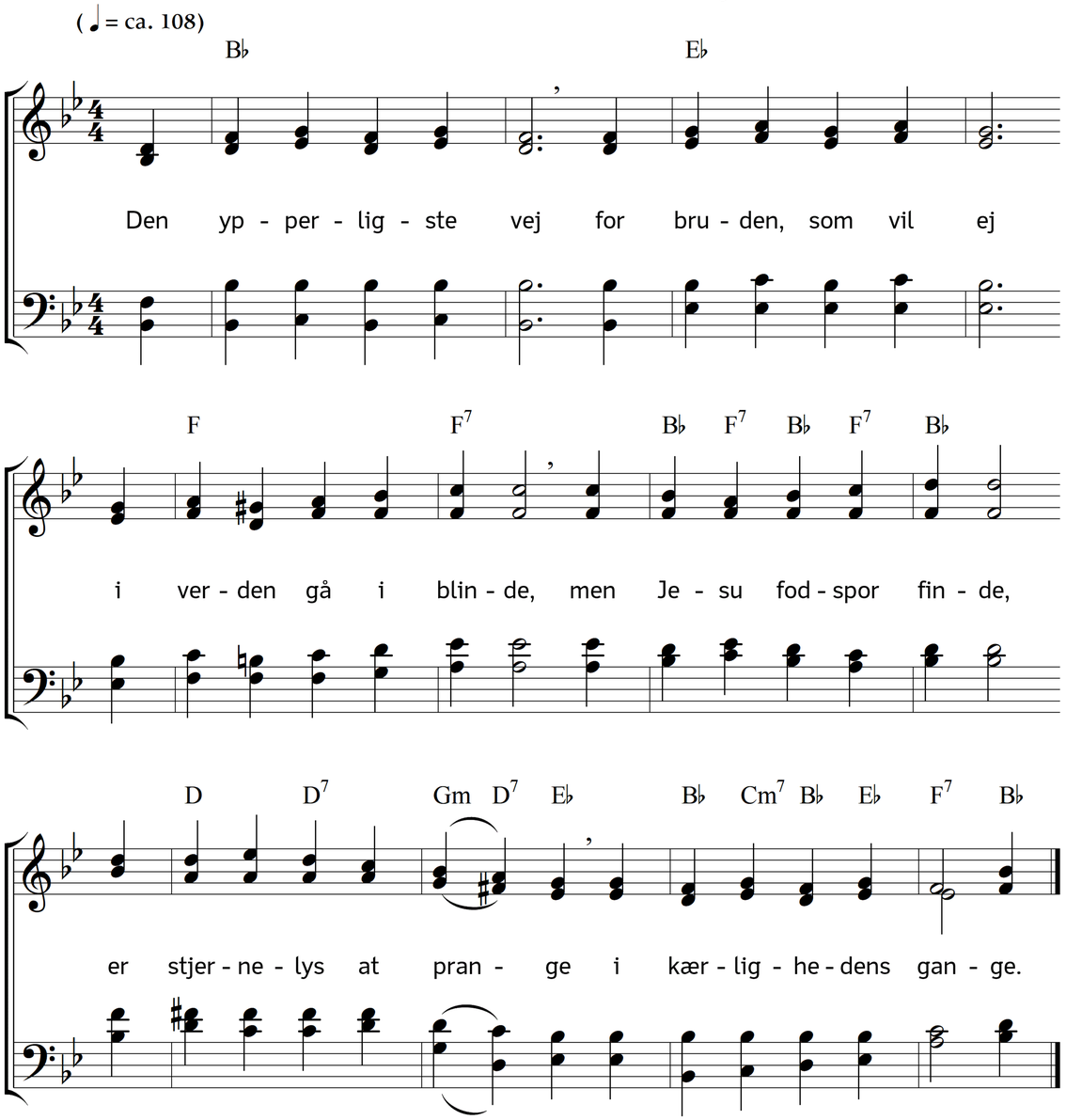

2. Thi om du kunne end
som høj oplyste mænd,
ja som en engel tale,
er kærlighed i dvale,
da er din tro ej andet,
end boblerne på vandet.

3. Som biældens stærke klang
og liflig klokke-sang
bevæger dem, som høre,
har selv dog ingen øre,
så lidt din tale gavner,
som kærligheden savner.

4. Og havde du forstand
så dyb, som havets vand,
ja tro, at kunne fælde
de allerstørste fjelde,
det dog for intet skattes,
hvor kærligheden fattes.

5. Ja var den del, du har,
som verdens sand, så svar,
og du det give ville
til dem, som lider ilde,
det ingen gavn dig gjorde,
når kærlighed var borte.

6. Den sande kærlighed
af ingen vrede ved,
vil gerne ringe være,
kan dog de svage bære,
er nidkær, stærk og vældig,
dog tålig og lemfældig.

7. Uskikkeligheds sti
går kærlighed forbi,
hun søger ej sit eget,
forbitres ej, hvor meget
man hende slår og plager,
hun efter fred kun jager.

8. Hun glædes ikke, når
hun ser, det ilde går,
men mærker hun, hvorledes
Guds Rige vil udbredes,
at mange bliver gode,
da er hun vel til mode.

9. Hun håber alle ting,
hun tåler alle sting,
hun tror, når alle truer,
hun slukker alle luer,
hun kan sit scepter bære,
dog hver mands skovisk være.

10. Den sande kærlighed
af ingen ende ved;
når tro og håb er omme,
at vi til himlen komme,
skal kærligheden brænde
først ret og uden ende.

11. O Jesus! lad mig så
din kærlighed forstå,
at hvad jeg foretager,
af kærligheden smager,
at alt mit liv må være
din kærlighed til ære.

Tekst: Hans Adolph Brorson. Musik: Johannes Thomas Rüegg.
Copyright © 2019 Johannes Thomas Rüegg. Kilde: www.christmysong.com/176/